

κι' ὅπου σᾶς ἀφορίζουνε μὲ γλῶσσα σὰν παπούτσι,
 ἂν ἀπ' αὐτὰ ποῦ ψάλλουνε πῆρα ποτέ χαμπάρι,
 ἂν ἔννοιωσα κουκούτσι,
 καὶ ἂν πιστεύω αὐτουνῶν ποτέ τὸ συναξάρι,
 στήν πίστι μου, μωρὲ παιδιά, ὁ διάλογος νά με πάρη,
 ὁ διάλογος νά με πάρη! »

« Ἐτσι ποῦ λέτε, βρέ παιδιά, μὴ τᾶχετε μαζί μου
 ὅσοι ἔχουνε καλὴ καρδιά θὲ νᾶνε οἱ διαλεχτοὶ μου.
 Καὶ μὴ φοβᾶσθε! ρίχτε το, παιδιά μου, ὄξω κι' ὄξω,
 κανένα ἀπ' τὸν παράδεισο, κανένα δὲν θὰ διώξω!
 Γλεντᾶτε! Μά, ἀδῖο σας! Μὲ θέλουνε στὸ σπίτι...
 Ἔπειτ', ἀδέρφια, μυρουδιά φοβᾶμαι μὴ μὲ πάρη

Εἰσαγγελέα μύτη!

Μ' ἀνίσως 'στὸ παράδεισο 'μπῆ τέτοιο σαλιγκάρι,
 μὰ τὸ Θεό, μωρὲ παιδιά, ὁ διάλογος νά με πάρη,
 ὁ διάλογος νά με πάρη! »

† Κλ. Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

Ὁ μετ' ὀλίγον... ἐξάδελφος.

Ἡ κυρία. — Ἄκουσε, Μαρούλα! Θέλω νά μοῦ εἰπῆς καθαρά ὅλη τὴν ἀλήθεια! Αὐτὸς ὁ πυροσβέστης, ποῦ μιλοῦσες τώρα στήν αὐλόθυρα, εἶνε ἐξάδελφός σου;

Ἡ Μαρούλα. — Ὅχι ἀκόμα, κυρία...